

Tatár Sándor

FOHÁSZ TUDATLANSÁGÉRT

Mért áll össze, ha összeáll?
s miért ér értelmetlen véget?
Mért ellenség a fürdőszoba reggel?
s este a hold s az asztal mért hamis ígéret?

Ablakodon túl utca vagy
kert, mindegy: benned labirint van –
mozdulna ajkad; úgy marad,
és cserbenhagy a hittan.

Jobb is talán, hogyha nem válaszol,
akit faggatsz (a sors? vagy Isten?) –
még kérdezel, de közbe' már
ott van egy kéz az utolsó kilincsen.

Jobb nem tudni, hogy a te kezéd-e,
és azt se bizton, hogy az a kilincs az,
hisz érezheted, mindaz, amit firtatsz,
egy éjsötét tudásnak kezdete.

Neked valóbb ez: a nappali vakság,
s füledből ki ne tépd az Isten-adta vattát
– fogad sebe az almán tán beforr...

LÉTEZIK; LÉTEZEL; LÉT?Z?M

Létezik, hogy még azt se mondtam el,
hogy csakis neked vetett háttal élek?
S míg neked sorra érkeznek a mailek,
én megszoktam, hogy senki nem felel.

Nincs is mire. Bennem reked a szó már.
Jó, ha még egy-egy sugár símogat –
az ablakon túl tarka színnyomat;
magányomhoz már oly unott a szótár.

Hallgatni jó. Tán nem őszinte az se,
de nem kérkedik azzal, hogy igazra lelt,
s rögeszmébe is kevésbé falaz be.

Vagy rögeszme az is, hogy nekem létezel?
S csaló-mód éltem, nem gyanítva cselet?
A s(z)ó szétmarta vállam. Már nem szép teher.

À LA RECHERCHE...*

A gyertyakoppantóval ha elolt egy lángot
az Úr, *mi az*, ami akkor utolsót rángott?

A lélek halhatatlan, de ügyesen vált
alakot.
Ha játszmájába' fenyegető matt van,
ő menten máshol
csavarog.

És el nem árulná, hogy ő az.
Bráhmanisták szaglászhatnak csak, de hát
e bújócskában egy az, aki győzhet;
az alakváltott lélek, mint aki
se hall, se lát.

Ma pária, holnap tigris, majd varasbéka,
pelikán, majd meg
keresztesvitéz;
habossá hajszott remegő vad véknya,
vagy nyű, mely Yorick vak szemén
kinéz.

„Bolyong a lélek és vár...” – Ördögöt bolyong!
Sunity, s a tudat csak játékszere,
melynek egy merő útvesztő e képtár,
s el nem döntöd, mi itt a fő- s mi a
mellékszerep.

* A cím tudvalevőleg többszörösen copyrightolt. De annyira adja magát – a sor folytatható.

Mi minden voltam én – mi is
lehettem?
Szunyog, pitypang, hős vagy fregattmadár –
mindenütt otthon, mindig idegenben.
Inkább az ólmos ég, vagy ki
alatta jár?

És úgy lehet, hogy némely régi testem
ott porlad egyik-másik égitesten.

Sajó László

P. GY. BESZÉLGETŐFÜZETÉBŐL

Még itt

még itt falatozgatom a strandon a hecket
hullám hosszán sláger *érezem a szívem* retteg
körémgyűlnek szeliden angyalok *menyhalak*
vége a dalnak recsegnek még a hangfalak
aztán elül a szívzsivaj hová lett a strand
megfeszül zsinór az isten végre bevághat
üres medencéből kifog szálkacsontvázat
istencsali férgek köldökzsinórig rágnak

Hogy elértem a napsütötte sávig (bordal)

Hogy elértem a napsütötte sávig,
fáradt testem földőlt üveg, lelkekre vágjik,
üvegről címke, testről a lélek leválik,
vagy fordítva, odalenn majd minden elválik.
Elviláglik.
El, világ-lik.